

הפעם אודה...

2. עולת ראיה / חלק א / עמוד א

מודה... ההוראה הלשונית של חובת הודאה, בבטוי "מודה" ביחוד, משותפת היא להודאה מגזרת תודה, הבאה מתוך הכרת הטובה של המיטיב, ומגזרת התודות והודאה על האמת. והדברים מתאימים זה לזה... והאדם ברגש תודתו מודה הוא על האמת, ומקיים את עומק אמתתה של ההכרה הרוחנית, ומעיד על כל אור החיים והיש, שהוא נובע כלו ממעין הטוב ומקורו, ממקור חסד עליון, המשפיע שפעת חיים לכל המון עולמים וכל יצוריהם.

1. בראשית / פרק כט / לה

ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את ה' על-כן קראָה שְמוֹ יְהוּדָה...

1א. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ז/ב

ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי מיום שברא הקדוש ברוך הוא את עולמו לא היה אדם שהודה להקדוש ברוך הוא עד שבאתה לאה והודתו שנאמר הפעם אודה את ה':

3. תלמוד בבלי מסכת ביצה דף טז/א

אמר רבן שמעון בן גמליאל הנותן פת לתינוק צריך להודיע לאמו.

3א. עין איה / שבת א / פרק ראשון / טז.

מכאן אמר רשב"ג הנותן פת לתינוק צריך להודיע לאמו. התינוק אינו מכיר כ"א ערך הטובה של הנאת הפת. אמנם בהודע הדבר לאמו תדע להכיר את ערך הרגש של ידידות שיש בזה, גם כשיגדל הילד תתקשר נפשו במי שנטה אליו לפעמים אהבה בילדותו, נמצא שההודעה לאמו תביא את הפעולה הקטנה החומרית למטרה רוחנית נכבדה.

4. אורות התחיה / מט > אורות פו מט <

"יְכַל הַקְּרָבָנוֹת בְּטָלִים חוץ מְקָרְבָן יְהוּדָה" (ויקרא-רבה פרשה ט אות ז) "בְּאֵנוּ שְׁעָרֵינוּ בְּתוֹדָה" (תהלים ק, ד).

על

7. מדרש רבה בראשית פרשה מג פסקה ז

א"ל הקב"ה אני לא היה שמי ניכר לבריותי והכרת אותי בבריותי מעלה אני עליך כאילו אתה שותף עמי בברייתו של עולם הה"ד (בראשית יד) קונה שמים וארץ:

8. עין איה / ברכות א / פרק ראשון-מאימתי / עה. ברכות ז/ב

אבל ההודאה, זה השלמות הי' חסר בהכרח, אם לא הדעה האמיתית שהנהגה האלהית הוא באין חיוב ה"א ברצונו ית' "חיים ברצונו", ושלמות האדם שבאה לו ע"י חופש הרצון דוקא לנו לעד נאמן על יוצרו, ע"כ נמצא בתודה חמץ שמורה על הפוכי כוחות הטובים שמהם נובע חפשיית הרצון מה שא"כ אם היו הכוחות כולם מוכנים רק להיטיב. **אני.** האדם מוצא את עצמו בעצמו, ע"י אור החיים האלהיים המופיעים בקרבו, הממלאים אותו ברוח הטוב של רגש התודה של הכרת הטובה האלהית והבטאתה.

כי במה נחשב האדם בחלישות כחו, באפסיותו וזעירותו, נגד כל היקום הגדול והעצום, וכחות הבריאה האדירים והנפלאים העוטרם אותו, מרוב שממון לעומתם אובד האדם את תוכן האני שלו.

אמנם בהאיר עליו אותו האור של הכרת הטובה האלהית, וכל הסעיפים הקדושים כבירי עז הקודש שהיא מעירה בקרבו, אז בא האדם להכיר את גדולת ערכו, את אניתו והעדר בטולו בכללות ההויה, ומוצא את עצמו מאושר לומר בפה מלא: **אני.**

לפניך. ההארה הראשונה של הקדושה היא ההופעה היותר זכה, היותר רוממה ומשוגבת, והיא באה לאדם כשמכין את גבורת נשמתו לקבל את האור הטוב הזה תיכף בהתעוררות הראשונה, בהרגישו בקרבו את רוח החיים של הערות והקיצה. אז מצטירת לפניו הגדולה האלהית הנוכחית מכל מלא המון עולמי עד ומכל מקורותיהם החיים, והוא מוצא את עצמו מצוי נוכח פני אל עליון, ובאהבה עליונה וחבת מתיקות ידידות קדש אומר את הבטוי האדיר המלא עז קודש קדשים: לפניך.